

Diarul uă dată pe săptămână: DUMINECA. — Redactor TOMA I. STOENESCU.

LITERATURA POPORARA

CERCETARI

PROVERBELORU ROMANE (CUM TREBUIESCU CULESE SI PUBLICATE)

STUDIU CRITICU SI BIBLIOGRAFICU
DE

G. DEM. TEODORESCU.

Se afă de vîndare la tôte Librăriile din tără și la Administrația Ghimpelui, pe preculu de 1 LEU și 50 BANI exemplarul.

A eșită de sub tipar și se afă de vîndare la Redacția Ghimpelui în Pasagiul Român și la Chioșcuri, broșura:

ROMANIA LIBERA

DEDICATIUNE O ASTEI ROMANE

DE JULIUS J. ROSCA.

SUMARIU:

1. A dona serisore Amicului C. D. avocat.
2. D'ale dilei.
3. Epistolă frateluș Ghimpe.
4. Duo luceafăr.
5. Bétrânlul și Juna.
6. Sora Maria.
7. Vocea Captivuluș.
8. Sonetă.
9. Insertiuni și reclame.
10. Glosa.
11. Bibliografie.
12. Amicului meu Bucurescu Jorgu.
13. Bibliografie. — Grădina Ghichard.

A DOUA SCRISOARE

AMICULUI C. D. AVOCAT

E mult timp de când, amice, o epistolă tă-am scris, Arătând cum lumea noastră ca și varda să a deschis; De și lungă căt se pote, de loc nu mă îndoesc Că pe tótă a citit'o, de aceea tă multumesc. Dară n'ai ce'mă face, frate, sunt din fire cam ciudat, Altă nouă ostendelă pentru tine-am preparat; Anco drói de lungi versuri tă trămit astădă ca dar, Ca să ridi, să plângi, cu mine de progresu-umanitar. Vroiu să dic de fericirea care dete peste noi, De schimbările făcute și de multe lucruri noioi, De tă-as spune despre tóte, aş putea să'ți povestesc Dile, nopti, pe necurmate, dar nu vreau să te-obosești. Si-apoi e cu mult mai bine aşa rău să nu urzic; Căci vrăjmașii se nasc multime dintr-o vorbă de nimic.

După căt 'mă-aduc aminte, tă-am vorbit mult de amor, Arătând c'a sa putere e în zeul sunător. Te-am plimbat prin multe locuri, ca să vedă al lui progres, Până unde se ridică cuviosul interes! Este drept; aci potă plânge, privind drumul ce l'a luat Omenirea, ce de aur intr'atât s'a fermecat! Luxul pare fără de margini în costume, în dintele, In calesci, în echipage c'eo multime de livre. Crisa ori-căt de simțită la femei nu se cunoște, Dar sămanii soçi se vede că ajuns ca nisce moște.

Nu e lucru așa simplu ca să scoți din petră secă, Spre a face p'o femeiă fericită să petrecă. S'apoî moda se 'nvîrtesce, ea nu stă un an măcar; Un costum duréză numai căt o ciocă stă în par. Dară, frate calea-valea, ori și ce schimonoselă! Tot nu e așa grozavă ca a feței zugrăvelă! Noi ne plângem că pictura vr' un progres mare nu face, Că n'avem celebri pictori, cu penele mult dibace; Dar penelul cu roșelă nu'i destul de îndemânatice: Face buzele, obrajii roși, ca și un jeratic; Dar albela ce dă feței o culore văruită? Dar negrelă de sprâncene forte bine potrivită? E ceva fără de seamă; chiar divinul Raphael Spăimîntat de 'naintare ar asvărli al său penel. Damele cele bétrâne, ca artiste consumate, Sbârciturile și astupă cu vopseli mai îngroșate. Pudra de ris pe d'asupra e ceva prea innocent; P'o figură pistriuătă pune un vîl transparent. Ai să mergem împreună puțintel pe trotuar, Bulevardul săl percurgem cu iuțela cea mai mare. Ce de lume să dăresce! ce de jupe elegante Cu pliseuri adornate cu volane, cu bufante! Cătă lingăi de modă-nouă cu bastone, cu biciusci, Lângă ingeri fără de aripă staă și 'nghit mereu găluscă! Ce schimbări! ce progres mare! nu mai e ca'n alte dări?! Lumea d'astădă este plină cam de multe bunătăți.

Tă-am scris de metromania și de marea decădere În care se svîrcolește Musele, fără de putere. Cu resboiul de acușea multă la versuri s'a gândită, Ca să facă ceva însă prea puțin aș nemerită. M'apucasem și eu, frate, o poemă să fabric, Si vădend că nu făcusem, ce e dreptul, mai nimic, O luană neisprăvită și-o svîrluiu iute 'n foc; Căci de căt a seri nimicuri și mai bine-a sta pe loc. C'ori ce preț autor mare e ceva prea nebunesc; Gărgăună de soiul cesta cu greută să tămăduesc! Dacă ar fi făcut în astfel multă din nuoii autoră, Ar fi fost cu mult mai bine chiar și pentru cititoră! Prodănescu are merit, căci te face să zîmbesci, Dară altăi te 'ntristeză, căci te fac ca să-ți jelesci, A'ndessa cu făcălețul versuri pline d'ologelii E pe cititor a'l face, să'l găsescă năduseli. Însă, frate, ori-ce versuri, fiă ori căt de pocite, Fără de sens și 'ntortochiate, cu idei neisprăvite, Tot nu sunt de disprețire ca acelea ce se fac! Pentru bani sau interesuri, cătând dupe ori-ce plac! Cum privescă tu pe acela care eri te-a criticat, Si-astădă tot el te tămăie și te 'ncântă înfocat!... Cei ce fac în modul cesta, chiar d'ar seri ceva vestit, Sunt ființe tărătore vrednică de desprețuit.

Find vară, — îmă vei dice, că nimic n'am de vorbită De theatru, — a căruī stare altă-dată tă-am zugrăvită, Este drept; curat theatru nicăieri adă nu vedem De căt numai pe afișe, ori pe unde ne 'ntorcem. Diferență 'ntre theatru și grădină a încreitat; Căci theatru în grădină, forte mult a progresat; De n'ar fi căte o actrită (!), ca s'atrăgă ceva lume, Totă arta theatricală n'ar avea cel mai micu nume... Tot ce vroiu să dic, amice, potă chiar de aci pricepe, Căci virtutea și cu arta aă ajuns astădă otrepe.

Terminând cu aste versuri acest micut tabloș Te întreb dacă tă place drumul ce l'am luat mai nou! Mie unul mi se pare că-așa mult nu vom trăi, Dacă din somnul de morte nu ne vom desmestici.

Moise.

D'ALE DILEI

Pasă de mai ține casă și masă, de mai mănușa pâine și sare cu amicii din diaconie de ađi. Să nu le arăți greșelile, nici chiară bărfelile unor rău-voitoră, că te incarcă cu domne ajută pe capă, ba te și îndrepteză cu pașii spre consiliul de resbelu, pentru a te invăță minte să nu le mai arăți altădată, că din cutare afacere voru unii să se îngăse pe subt mâna în dauna onorei loră. Ei în locu să tă mulțumescă și să ia urgente măsură, de a eșa cu față curată din acăstă scandalosă afacere, te amerință din contra că aș se'ți deschidă porțile monastirei Văcărești pentru a'ți ispăși păcatele, nu ale tale, dară ale păcătoșilor pe care te silescri a'opri la gura prăpăstii.

Spune-le că lumea tipă de lăcomia acelora ce se impună ca amicii în tôte afacerile, fără a căroră voință nu permite nimului să se facă nimică, că îndată amicii te tratază de nebună și trădătoru, pentru ce tă-ai permis să le arăți ruina ce le caușădă amicii falși, care în viață loră nu aș făcut altă sacrificiu, de cătă a se îngăse din sacrificiile altora, batjocorindu-te și făcându-te prost, că nu înțelegi că trebile loră mergă din ce în ce mai bine.

Domnule, nu vedă că cutare a maltratată pe toți oamenii de principii, a insultată morală, a spoliată avere publică, și prin urmare nu 'tă face onore să stai alături cu elu?

— Tacă, flecarule, nu calomnia lumea.

— Ce fel de calomnie? Aș uitat că însușii dumneata spuneau lumei tôte astea, și acumă dacă tă-le amintescu suntă unii calomniatoru! unde suntă oamenii care și-a sacrificat totu?

— Ei oameni, oameni, ei scișă să facă abnegație de persoana loră, și prin urmare potu numera pieptrele pe strade.

— Dară măne cândă vei avea trebuință de ei, ce voru dice?

— Voru lupta ca și în trecută, și se voru sacrifică ca și atunci, fiindu că ei suntă oameni de principii.

— Dară dacă nu voru mai avea ce sacrifică și te voru trimete la aceia de care te incongioră ađi, lingusindu-te pentru a te putea mai lesne îngela?

— Cum se pote? eșă suntă onestă și prin urmare trebuie să fie și ei onesci ca și mine.

— Așa e, trebuie să fie, dară cându nu suntu ?
— Astea suntu presupunerî. Suntu omu politicu, sunt prea dibaciu, și când a'ști vedea pe altul alătura cu mine mă aprindu de nicu mama dracului nu mă potolesce. Sapo sciș eș să intru pe sub pielea tutulor, a destule probe, mă-a fostu greu pînă să ajungu în pragul ușii, amă intrat în casă, și nu este multu pînă să dau pe stăpânul casei afară, avea l-am regulat'o de minune, în cătu n'a mai rîmasu nici pulberea, mă plătitu și mă plătesce pentru tôte astea, fiindu că am sciușă'i capetă increderea.

— Apoi asemenea fapte, demne suntu? oneste suntu?

— Tacă, flecarule, nu calomnia lumea.

Nepotul bucătarului lui Șuțu Vodă negăsindu spresiun destul de tarî pentru a înjura guvernul și partitul liberalu, și-a adusu aminte de limba sa străbuna, limba fanariotescă, și cu turbătelă ne mai permită, cere să se libereze de suptu acuzație confratișăi, căci nu suntu hoți cei ce fură, ci aceia ce i lasă să fure, cum se exprimă și unu băiatu strâmbă lemne de la unu pamfletu ce dă veste ciociloru, că toți suntu căpătuși numai elu sărăcuțul a rămasu nătăscă cu gura căscată.

Aflam că dilele astea marele beizadea Bostan a fostu chemat din pînă cu generalul Fluierescu, în quartierul generalu alu lui popa Tache din délul spirei, spre a ține unu consiliu de resbelu, în privința alegeri colegiului alu treilea, care are să aleagă unu deputat adă, sau măne.

Popa entuziasmatu pînă la nebunie, a scăpatu vorba, că elu mai are și alti protectori și prin urmare, să nu aibă nici o grija de reușita alesului.

Beizadeaua, turbatul de supărare, auqind că popa și-a mai găsitu și alti protectori, a luat pe Fluierescu de măna și a plecat spre a se instala pentru vecie în palatul său de la Mărcuța, lăsându pe popa cu noii săi protectori.

Se dice că marele și viteazul padișah Abdul Hamid Can, s'a pusă subu protecționea Beiului de Samos, Pantazi-bei și guliță Efendi, care îi preparamă scena din cafeneaua Patzak, pentru a da impreună căteva reprezentări de prestidigitație cu focu bengală.

Mucea-donski, va fi insărcinat ca Vestitoru la ușe, și Păt-secu ca casieru.

Norocu și intr'unu ceasă bună.

EPISTOLA FRATELUI „GHIMPE”

(PE LUMEA CEA-L-ALTĂ)

S'o COPIE PIARULU « L'AUTRE MONDE » DIN PARIS

1777, Bucurescă, Passajul Român

Aflaiu iubite Ghimpe, că barca lui Caron, Transmisse alu tenu sufletu pe Stix și Acheron; Adică alu tenu sufletu dedești, iubite frate, În mănele aceloru confrati de libertate. Așa ti se cuvine, căci maxima cea mare Ce lumea adă adoră e disprețul și uitare Spre totu ce se jertfesce pe-alu patriei altară; Tâlharul se cinstesce și vițiu ia daru, Tu șerpe-alu verității cu limba-ti veninată, Mușcaș unde virtutea era val! profanată. Ciocoiul vîdu 'n tine o hidră-a lui Ercul Cu viețe infinite... Luptatute-alu destul.... O frate Ghimpe, frate-alu scumpe libertăți, Alu faceti de virtute, alu sfintei castitate, De ce puțini ca tine în lume se ivescă?

L'a dilei rađă sboră în chaosul lumescu!..... Muriș și 'n ceea lume ferică credu că ești, Acolo găsesc lumea așea precum doresci; Si strengul nu-ți petrece de gât amicul tăi Respiră în fericire în Câmpii Elisei ! Acolo, frate Ghimpe, femeea rătăcită, Nu lasă a ei urmă ca frunza veștejita Ce-o măna vîntul tómei din trunchiul desfrunțit Acolo unde vițiu o suge-amaru cumplit! Acolo nu's copile lipsite de pudore, Lipsite de virtute, măndrie și onore; Acolo sulimanul și pudra și urgia, Capriciul și trădarea, desfrerul și beția Departe suntu departe ca cerul de pămînt, Căci ceru-i o grădină, eru lumea unu mormînt!... La noi adă cumu sciș bine unu deu e ce domină: Restriște, ce negresce a dileloru lumină Si vițiu ce face ca 'n riuri de placere Se susfe o tempestă de care floră pieră! De care viață sboră isbită ne'ncetău.... Junimea nostră gene subu vițiu turbat, Acolo, frate Ghimpe, mă plângi tu ca aice Acele mășci lipite de suflete pitice?

Ce adă adoră Deul cu banul lucitoru, Si aducu chiaru sacrificiul tăru venetoru! Si măne cându fortuna intorce rôta sa, Elu scuipă pe aceia ce-alaltări lauda! Acolo vedă, iubite, ciocoi, vile-animale? Stupidi, tâlharu de codru ce fură diua mare Ce sugă din corpul tăru și sâangele și viață, Ce numa 'n crime gustă a dileloru dulcetă! Acestia suntu ca viermi, ca viermi cei spurcați; Să-i fulgere deru cerul, să fie blestemă!....

Acolo, vedă tu ore, poeti ce pe simbrie Își vîndu condei și lyra și sacra melodie; Intónă la piciorul ciocoilui spurcatu: Si credu că sboru în ceruri când văd un ban pătat De sâangele aceloru sermană neputinciosi! Séu vedă d'aceia, frate, ce'n veci suntu credinciosi Partitul ce osulu aruncă 'n gura loru, Si cântă osanale și-i nalță pînă 'n noru. Suntu sigur că te supără cu-asmenea-ntrebări, P'acolo nu domină nici viții, nici tradări! Nicu dame, nici copile ce-si pun onoreea 'n banu; Nu suntu nici umbre triste și negre de tirani; Acolo poesia e sacră și divină, Eternitatea numai poetii se închină; Pe lyra loru se 'ndoie unu lauru înflorit; Pe buze imnuri sacre din sacrul infinitu!.. Salutu... dăr a tea umbră și spună că numai noi Dorim de tine, frate... eru cătu despre ciocoi!... Audu cumu că îndată ce dênsii așa aflat, Ca doi prietenă sinceră de gât te-a spîndură, S'apusă să bancheteze cu 'ntrigă ceta loru Si cântă și jocu intruna în alu beție hor Dérū ei nu sciș, sermană, că corpuți a murit. Éru sufletu satiricu din lume n'a perit.

Post-Scriptum :

D'abia finesc scrișorea, când se-mă pun al meu nume Apare ca și sfînxul din grăpă eru în lume: Acela ce toți mórtea eternă i-o credea!... Cu totă piatra care amară il apăsa! Éru voi ce 'n lingură eternă vă tăvăliți! Férii-vă c'apare cu ghimpă intineriți!...

Decon.

DUOÎ LUCÉFERI

« Ca duoî brađi într'o tulpiñă
Ca duoî ochi într'o lumiñă, »
Cine o mai fi ăsă ăsta?

Luceafărul se numesce acea stea cu colțuri, ce răsare spre apus la Nordu și strălucesc răspindindu-nisice raze calorifere mai puternice ca ale lunii. Décă nu mă credetă pe mine, întrebă și pe Cuconu Alecu Borănescu celebrul astrofonu și Cosmografu de la lyceul cuviosului Sava. După cosmografia populară suntu două feluri de luceferi: Luceafărul cu rêtă său cumu 'i dicu tărani Luceafărul porcesc și Luceafărul omenesc. Lumea însă, născocitore cumu e ea, a mai scornită și alti luceferi, bunămité ore uniil 'l făcură gazetă, alti'l făcură căvălărie, ba ce e mai multu, décă unu muritoru, său cumu amu dice unu dobitocu cu grai, face stihuri «la Carmela» «la Margareta» (care, cea din calea Moșiloru? Aceasta numai Alecuță o scie), Décă scrie «Olturi» și «Vești», Décă are plesneuri la nasu, și 'șu resucesce mustătile ca o códă de șoricel, apo, numai de côte aită, lumea dice: astă e unu luceafăr, unu geniu, unu machidonu, unu «Fulgeru». Ei, ce se-i faci, lumea e lume.

Acumă, cinstiți cititori, drăgălașe cititorese, sunteți cu onore invitarisită să vă aruncați ochi mai susu și veți vedea că titlul nostru este: Duoî luceaferi. Eh, bine, luceaferi noștri nu suntu nici porcești, nici omenești; ci facu parte din cei ce se poreclesc de lume astfel pentru caraghioslicurile loru. Vă voi presenta său recomandarisi unul căte unul, căci pe amêndoai de uă dată n'aș putea. Să incepă cu celu mai vestit!

Dominorū și Dómnelorū! Priviți pe Domnul chiposu, frumosu, și arătosu cumu este, cu mustătile lui, cu plisneurile lui, cu tôte duhorile lui și cu picioarele strîmbă-leme așa cumu se găsesce; este.... este,... să vă spui?... Este... Alecuță Mucea-Donsky.

Este unu adevăratu giuvaeru. E Poetu, e viteadu, e gasetar, e... e de tôte și de nici unele.

Unu lucru 'lui camu strică: nu-șu prea plătesce cafelele pe unde bea, și 'lui camu trage chelneri de gherocu. Alminteri e, cumu dice Români, sărmă de omu.

Ori ce... lucru 'lui impresionază. E amoresat lula, Anica este... este... ? aa! este «steluța ce lula

cește cu dulceață (de care) pe boltă ca să lumineze calea vieții d-lui și de la care se inspiră. În tôte diminetile îi trântește căte o odă. O dată voind să-i arate cătu o iubește, îi trânti următoarele stihuri:

O! pură, divă sfintă!
Si candidă virgină.
Amoru'ti mă frămîntă
Vai, sufletu'mi suspină
Grăește'-mi cu iubire
Vre-o căte-va cuvinte
Redăm o fericire...
Căci jură mă dinainte
Plesnescu aci pe locu!

Dérū!... Fatalitate... Anica luându rău cuvintele băiatulu, 'l făcu să blestemă césul cu inspiraționile.

Iată cumu: Anica, care nu mai puțină are inspiraționă său tóne poetice, îi trânti unu răspunsu totu în stihuri:

Iascultă, mă băete!
Ce dici că suntu rugina?
Cându cîrdurile de fete
La mine se închină.
Ba candela, ba sfintă
Ba tiegă nu sciș cumu.
Don řasă mă rogă ascultă
Te tărnui ică în drumu.
Te dau eu ochi-n focu.

Altă dată voindu să-i arate că d-lui o considerăriște ca pe jumătatea d-lui, îi trântește stihurile următoare:

Frundă verde... verde... (aa!) lemn sucit
Amândou ne-amă potrivită,
Si la nasu și la sprîncene,
Ca două porumbei la pene.

Voindu însă să arate lumei cum este musa d-lui, cătu de gingășă, cătu de sublimă e, se exprimă astă-felu:

Fata ei e ca ebenul
Untu-de-lemnul,
Capul ei e îngrășat
E frumosă ca o flore
Stă să sbore
Când un « Ușă » aî cuvîntat.

Acesta este pe scurt, ceea ce voiam să vă spuiu despre primul meu luceafăr, pe care lumea, că să lu răsfețe, i-a ăsă Alecuță, iar Anica ilu numesce Din Saaas!

Să venimă la alu duoilea.

Haide tinere... poftimă de... dăte la vedeală. E camu rușinosu batâlă cîrnia... și-apoi nici nu e aşa presentabil. Priviți pe domnul, se numesce: Gogole Păt-secu (său și secătură de poftă). Si d-lui nu e mai puțină deșteptă (cându nu dörme). N'avetă de cătu să vă-aducă aminte de « Fulgerul » și veți vedea că-amă dreptate. Mai are de gându să serie «Arta de a răbdă de fome cându 'lui gonesce baba d'acăsă » și « Cisma fără talpă » tragedie în 7 acte și 12 tablouri.

Până atunci însă, se îndeletnicește a da Veste său cumu amă dice telală.

Rococo.

BĂTRĂNU'L SI JUNA

(ANACREONTICA)

— De ce ridi d'acăstă lacrimă
Ce din ochiul meu trist cade?
— Fiindu că anii tăi nu seamănă
Cu acei ce's de iubit.
— Dar o roșă nu 'i mai veselă
Când un crin lăngă ea săde?
Rosa'l facia ta cea rumenă;
Crinu'l părul meu albă.

Moise.

SORA MARIA

Părea eu multă mai dulce de cătu o amintire,

Pierdută din aventul vre-unui dulce visu!

Si mai fermecătore de cătu o rătăcire

À sufletură nóstre pe plaiul iubire;

Acolo unde totul e numai paradis!

Si 'mă-părătă atâtă de dulce și frumosă,

Sub astă răsă negră, sub care se ascunde

Bătrânele, ce cătă o viță furtunosă,

S'o trăcă într'o chilie tăcută, 'ntunecosă,

Si tristă ca unu sufletu atinsu d'unu doru profund.

Nu! hăna monahală nu este pentru tine,

Las' să-o 'mbrace alti bătuți d'alui sorte vîntu;

Iară tu, ce ală tă sufletu, străină e de suspine,

Ară fi păcată să sădă în aste locuri pline,

De ființă asurdate de la' cuiuvael cătu!

Privesc, avemă în față mormintele tăcută,

Ce pară că ne totu spune, cu glasul multu plângătoru,

Să profităm în viță de orele plăcute,

Căci măine-ori ce dorințe în tină prefăcute,

Voră fi ultragiate de ori-care picioru!

In vale curge riul ce 'n prejma' respandeșce,

Unu cătu care invită june ţea la amoru!

Elu pare că ne dice: o! muritoru, grăbesce,

Căci timpulă sboră iute, dorințele descresce;

Si va! mormîntul este atâtă de 'ngroitoru!....

In cringă ingănu frunžă unu cătu plinu d'armonie,

Unu cătu care ne spune în fie-ce momentu:

Că tinerețea este unu câmp de iasomie!

Să ne grăbim, dară soro, căci negra vijelie

Va semăna în locu: durere și lamentu!

Arunca, dera soro, arunca de pe tine,
Costumul asta negru atat de 'ntristatoru,
Si părasindu locajul acesta de suspine,
De vrei sa fi ferice, urmedă-mă pe mine!
Căci ne vomă lua avântul în lumile d'amorii.
De esci însă decisa, în haïna monastirei
Să plâng, pote, ilusii pe cari le-a perdută,
Rămăi atunci, o! ficea cea vitregă a iubirii,
Căci eu intr' alii mei sufletul altarul nemurirei
Ti-am înălțat din ceasul în care te-amă vădut!

Ciorogirlă, 23 Martie 1877. Ión N. Vieroșanu II.

VOCEA CAPTIVULUI

Într'o sumbră locuință.
O fință
Sub catene trist gema;
Si-n turmentul greu al sorței,
Ora morței
Cu grăbire o dorea...
Pre figura lui palidă
Mórtea-avidă
Întinsese mâna sa;
Lâncezind în nesimțire,
În delire,
Un cer negru contempla.
Când d'odata se opresce,
Căci zăresce
Fluturul rătăcitor,
Tremurândă-i voce-l chiamă
Făr' de temă
Spre a 'i fi consolator!...
«Vino, scumpe fluturele,
«Ale mele
«Suferințe să le spun;
«Să te 'ntreb de dulcea flore
«Si de sôre,
«Ca să gust un ceas mai bun!
«Să te 'ntreb d'a mea iubită,
«Ce, mână,
«Nici nu sciă unde sunt;
«Să te 'ntreb de fericirea
«Si iubirea
«De pe veselul pâmînt!
Dar ce sôrte vai! amără;
Se 'nfioră
Fluturelul ne 'ncetă!
El sermanul să opresce!...
Siovăesc...
Aripile-a înclinat!...
«Ce stai trist, o frățioare
«P'aripiore
«Tu d'aciea pocă sbura,
«Numai eū nu am putere,
«Din durere
«Înc'odat'a mai scăpa!
«Fiū al Sôrelui lin sbora,
«Te strec'ră
«Din ast loc îngrozitor;
«Căci aci mórtea domnesce
«Si lovesce
«Pe ori-care muritor!
«Dute ear în mândra vale,
«Căci încale
«Ît'i stă florile în sir,
«Si sérutul de iubire,
«De dorire
«Ti 'l dă dulcele zefir!
«Ear eū singur în tăcere;
«Cu durere
«Să-mă plâng acest trist destin,
«Până când mórtea stăpână,
«Cu-a sa mână
«Va fini crudul meu chin!»

Moise.

SONET

Ved, acestă dalbă lună,
Stelele ce tremulă lină;
Nóptea palidă și bună
O înmăcu cu senină.
Audă aura cea jună,
Filomela 'n cântă divină

Selba tristă, ce resună,
O înmăcu cu suspină.

Astă-felii faciați ridătore,
Si privirea tăi ardătore,
Însemnă alii mei gândă.

Astă-felii canticile tale,
Amorose și de jale,
Mă găsesce suspinândă.

Moise.

INSERTIUNI ȘI RECLAME

Punem sub rubrica «Inserțiuni și reclame», următoarea scrisoare de la domnului A. Borcănescu, directorul Liceului St. Sava.

Domnule Redactor,

M'amă miscată adâncă în sufletul meu când am vădută, că un ore-care Jenică-Moise-Sgabercea își permite, fără permisiunea mea, să publice prin organul d-vosstră Cursul meu de *Cosmografie*.

Déacă se întâmplă în Turcia o asemenea injustiție, putem să reclamă la Sultan acăstă violare a muncii mele de două-decă de ani. Toamăi când amăi să-mă tipăresc cursul în 4 milioane exemplare cu 12 ediții, vine acestă domnă și mă răpesce totă ostendă.

Acăsta m'a indignată cu atâtă mai multă, cu cât am găsită în elu să-o mulțime de inexacitate, pe care mă grăbesc să le rectific, buni oră ca: «Sorele este un corp», pe când eū amăi său în școală că *Sorele este unu Sore și că corpul este unu corp*.

La definiținea Lunetei găsimu: «Luneta e o sticlă pusă pe unu triplie»; pe când eū amăi său că: Luneta e o *bucată* de sticlă pusă pe unu triplie.

În suplimentul Solaru, explicându despre întâmplarea de la M-me Jobin dice: *Madame en avez-vous des fesses?* în locu să dică: Madame en avez-vous des fesses? — Déră acăstă pote să fie vr'o erore de typară; rog și pe domnul typograf să fie mai băgătoră în séma, când e vorba de unu cursu sciuntificu.

Cu tôte acestea, domnule Redactore, m'amă simțită mandru când amăi vădută că în urma apariționei cursului meu în lumea *Scientifică*, Domnul Ministru nu s'a mai putută pune... cu o capacitate mare ca mine... și m'a întărită în postul de director al clasei antéia, a doua, a treia, a patra, a cincea, a săseia, a săptea și a opta, — după programa cea nouă, — pe lângă că eram profesorul de clasa a 5, a 6 și a 7.

Priimă, domnule Redactor, deosebită stimă asigurată și conservarea consi lerațiunilor mele.

ALECU BORCĂNESCU

Director, profesor și etc.

Pentru conformitate: *Ghiberdie*.

G E L O S I E

LA O COPILĂ

De ce tremur și mi-e frică
Când cu altul te privesc?
Tot mi-e temă să nu 'ti dică
Copilă te iubesc!!

Când cântă săra pe răcore
C'un accentu dumneedesecu,
De ce inima-mă tresare
Când cu altul te privesc?

Când săptesc prin grădiniță,
Dă mi-e frică copilă
C'un altul să te zăresc:
As vrea numă singurică
Ca să nu mai am vre-o frică
Pe tine să te privesc!...

Martie 1877.

Dragu.

B I B L I O G R A F I E

În aceste din urmă dile apără uă broșură intitulată *Romania Liberă*, un felu de poemă răsboinică dedicată *Oaster Române*, său mai bine său fratilor noștri cari își varsă sângele pentru apărarea integrităței țării și drepturilor noștre. Acelor cari cu peputul în gura tunulu și în față spadei și-a glonțului, deră cu sufletul susu, într'o sferă înaltă, unde să concepă ideile de mărire și bărbătie, pună peputul loru în dreptul mortei pentru a nu atinge peputul scumpelor loru mume România: Aceștora este dedicată.

In acăstă poemă Junele autorul *Julius J. Rosca*, cu unu avântu, demnă numă de unu sufletu ca alii său, a lăsat să curgă din pena sea unde de dulcetă poetică, trăsuri pline de schintă eroice. Focul luptei este atâtă de bine descrisă în cătu ciind'o chiară acela ce și rezimă tremurândă-i mână de toagălă bătrânelor aru exclama: «jumime, jumime, pepturi de vulcan! lâname de flacări! de ce nu mai suntu în etatea vostă!»

Junele autoru care face parte din pleiada cea mai jună a poeziilor ce acum să rădică, ne-a făcut să înțelegem că posedă în abundență stofa unu adevărată poetă: aci inspirația este legată cu reflectia ornată de floricele cari te pătrundă cu odoreea loru plină de farmec și viație.

Credemă de datorie a cita căteva strofe în cari să se va vedea simțiminte Româneschi, stilu, limbă și eleganță poetică.

In dedicaținea care să află la începutu, găsimu:

Vouă, - a căroră vitejie adă va face ca să vădă
Alătura poporul că 'ntr'unu colț de locu, udată
De bătrânlă falnică Istru este-o nață viteză:
Unu popor mic care-unu mare și greu jugu a sfârmatu;

Vouă dări, bravi să ai țărăni, dusmani vii morței cumplite
Vouă fala Românei; vouă, așăi liberatorii;
Primiți, frați, să vă 'nchină astădă, prin versuri isvorate
Dintr'unu sufletu ce măresce pre martyrii viitori.

Iară la pagina 8 vorbindu despre crimele produse de către basi-buzuci tiranului, dice:

Ici văd o biată maină în sângele scăldată,
Alătura copilul atunci abia născută!
Ei ridă de-acestă spectacol: privirea lui i'mbată
Si văd cu bucurie aceea ce-a făcută.

Ma dincolo bătrânlă intinsu pre josă va! găme
Chemându să vină mórta!... și lângă dinșul moră
Vitejă, copii în flore, ce-aruncă murindu blestemă
Pre crudi cari jocă ridăndu, pre corpul loru!...

Iară la pagina 9, exclamă:

Asa! Românu e liber!... Tiranul greu mugescă,
Ca tigrul care scăpă din ghieră prada sa,—
Si 'n drăpă spre noi tunul: Cu forță elu voiesce
Pre noi, Români așăi liberi, din nou a ne 'njuga.

Nu ne putem opri, coprinși fiindu de admirare, la cetea acestor frumose versuri de a nu le reproduce:

Români bravă, frați falnică ca brađii cei de munte
Ce 'nfruntă vijelia ce urlă 'ngroitoru,—
Suntu gata toti cu mórta cu viață loru s'o 'nfrunte:
Să scape dinu fanatică, tiranu asupritoru,

Suntu gata! Urle dără a luptelor mugire;
Să sbore bombă 'n aeru și glonțul vâjuindu
Să intre 'n pepturi brave: Români cu-ațere
Vor ride încă 'n luptă privindu-le viindu.

Cu-o mână e voru smulge vrășmasulă glonțu din carne
Si mórte pentru mórte cu alta e voru da:
Români așăi dece animă! de dece-ori să-i răstörne
Vrăjmașul, nu moră denisă! Ei totu voru re'nvia

Oră-cine, citindu aceste versuri pare că respiră unu a-eru de vitejie, de simțu adevărată Românescu, căci ne întorice gândurile la epoca lui Mircea și Mihai Rămănu avea dece animă, dece vietă: Aru trebui să cătăru totu strofele ca să vă puteți face o mai adevărată ideeă despre suavitatea expresiilor și finalimea simțimintelor poetului.

Mulți au său că bubuitul tunulu, vâjuțul glonțelor, urletul resbelului, gonesc castele muse departe, în deserturi, ca să conborbiască cu singurătatea și cu liniștea. Nu! nicăi o dată! pre poetul nu'lă inspiră număi cântul păsărei, suspinele zephyrului, sérutul amantei său amărciunea disperărcă care lău-aru face să producă număi nisice poesiă de *Lazaret*, după cumu a său ilustrul *Goethe*. Nu! Lyra are corde și pentru pace și pentru resbel: Focul ceresc ce animă sufletul poetilor să aprinde ori cându causa generală este în jocu. De frica resbelului fugă număi desfășărarea, Venera desfășătă tărându în urmări rușinea și moliciunea.

Felicitămu pre junele *Julius J. Rosca* pentru laudabilă sea operă, care merită și cîtă de totu Românu alu căru peptu bate pentru libertatea țării săle, și recomandăm poema sea tutulor, căci ea este esită dintr'unu sufletu curat, june și patriotică: Ea e concepută număi de patriotism și de indignare în contra celor ce ne calcă cele mai sfinte ale noștre drepturi.

1877, Maiu 19.

Decon.

AMICULUI MEU BUCURESCU IORGU

Ma dulce ca nectarul din cupa Hebeana
Surisul tău amice pe buze ită luci,
De lacrimă secundă tu sters-ai a mea genă,
Si-unu balsamă de viață p'a sufletului rană
Vârsa-și spre-a o 'n dulci.

De fulgeră, Mentore, pe calea luncosă:
Tu dă-mi sceptrul Minervii cu dimbetu-ți senină
Si sbore a mea barcă din năpte furtună
Căci văd... nu e departe o astră radiosă
Ce sterge-alu meu suspină!..

1877, Maiu.

Demetriu Constantinescu.

B I B L I O G R A F I A

Va apărea în curând broșura:

FLORICELE MATINALE

SONETE ȘI POESII DIVERSE

DE
IOAN M. MOSIOIU
Prețul un leu și 50 bani.

TEATRU DE VARA

GRĂDINA GUICHARD, VIS-A-VIS DE UNION

COMPANIA DRAMATICĂ DIRIGIATĂ ȘI CU CONCURSUL ARTISTIC
AL D-LUI

M. PASCALY

Astădă și în tôte dilele
REPREZENTAȚIUNI CU PROGRAM NUOŪ

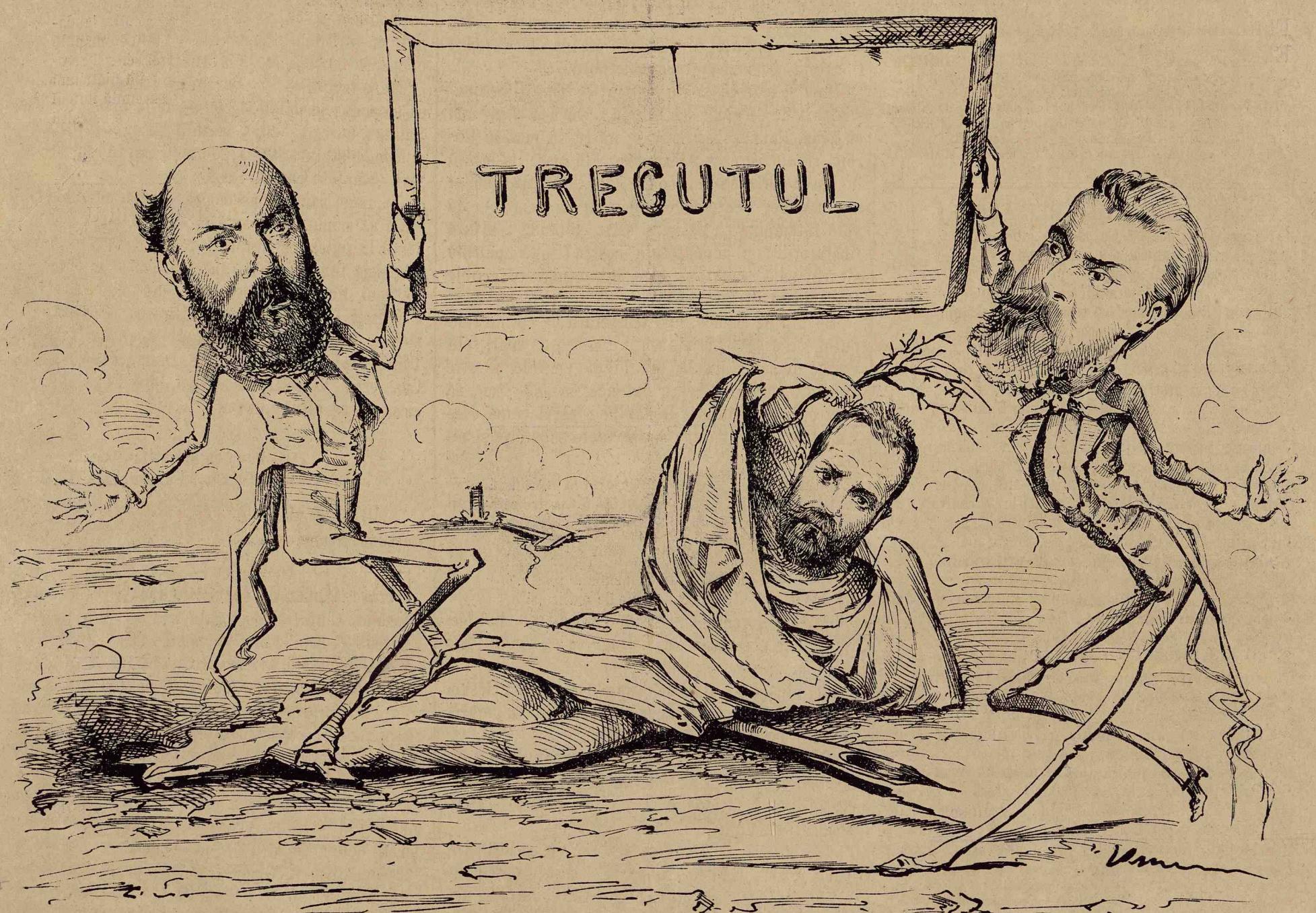
CUPLENTE FRANCESE de D-ra LEA.

CUPLENTE ROMANE de D-ra TH. MARINESCU.

Preciurile: locul I, 2 fr., locul II, 1 fr. Începutul la 9 ore punct.

Progresul ōmenilor mari în politica loră rafinată.

— Mai iute amice, să-l strivim cu trecutul pe care l-a sdrobit el cu Ghimpele său, căci uite-l că înviază ca Phenixul din cenușa sa. Căpoi s'a dusă CHILIPIRULU.